

— То се видѣло, че нито ще изора лозето, нито ще го прекопая, ами най-добре ще е да подпаля нѣкой день тревата съ лулата си, да изгоря буренитѣ и догодина нива да си направя.

Върнала се лисицата, плачѣ, олелия до Бога.

— Майко, — думали лисичетата, — дѣдо Хасанъ иска да запали тревата, та всичко да изгори.

— Тѣй ли!? — викнала изплашена лисицата. — Бѣгайте да бѣгаме!... Туй вече не е шега, ще ни запали този мързеланко...

И лисицата и лисичетата побѣгнали далечъ отъ дѣдовото Хасаново лозе.

Георги Райчевъ

Умникъ Гюро съ умници другари

Появила се мечка стрѣвница, та изпояла момитѣ по кладенцитѣ, бабитѣ по огнищата, старцитѣ по механитѣ, децата по училищата. Никой се не наелъ мечката да убие, селото отъ зло да отърве.

Наелъ се умникъ Гюро съ умници юнаци. Повелъ ги Гюро по гора зелена, по връхища и долища, повелъ ги, заклелъ ги мечката да хванатъ, жива или мъртва въ село да я докаратъ.

Ходили, скитали, падали, ставали — мечата дупка стигнали.

Умникъ Гюро съ умници юнаци!

— Ей те тебе, мецано Тодоро, — викналъ Гюро, — излѣзъ да се поборимъ!

Заревала мечка стрѣвница въ дупка хладница, реве и не излиза.